

Ս Ի Ր Տ Ս Գ Ա Ր Ո Ւ Ն Է

Բակըս գարուն է.—
Ափ մը կանանչ,—
Կըտուց մը կանչ,—
Երգ մը սիրտըս կ'արխունէ...

Ու ծաղիկներ,—
Հովով խօսուն
Ու գրգասուն,—
Սանդուխն ի վար, պատն ի վեր...

Արիշէն վար
Կը կախէ որքն
Իր ծիւերն յորդ,
Նունն՝ ողկոյզներ կարմրավառ...

Սիրտըս գարուն է.—
Սէր ու ծիծաղ,
Հարսնիք ու տաղ.—
Գինին շրթներս կ'արխունէ...

1230 Դամաս

ԻՂՁԻ ՅԱՃԱԽԱՆՔ

Երբեմն, յիմար կ'ունենամ իդան յանկարծ քեզի հանդիպե-
լու
Ճամբու դարձին կամ դըրանը առջեւ բակիս, երբ բանամ
գայն,
Քեզ բարեւել առանց դողի կամ զարմանքի եւ մեղմածայն,
Իբրբ քէ բնաւ վիրաւորիչ բան չեմք ըսած իրարու:

Ու կ'ուզեմ որ զիս բարեւես կամաց, շիկնոտ ու կէս ժըպ-
տուն,
Փայլեցնելով շընատամիդ ոսկին՝ նըման կայծոռիկի:
Յետոյ ըսես սովորական բաներ՝ ըսուած յանախակի,
Իբրբ քէ հին՝ հինին նըման՝ բարեկամներ եմք ես ու դուն:

Աչքերդ ուրիշ աչքերու մէջ փընտըռելէն յոգնեցայ ես.
Ձանձրոյթին՝ սիրտս, եւ ձանձրոյթէն մահուան, այսօր
չէր վարժուած,
Եւ իդան այսօր՝ ֆաղցրօրէն զիս չէր օրօրած գրկին այս-
պէս...

... երբեմն, յաճախ կը փափաքեմ հանդիպիլ ես քեզի յան-
կարծ,
Երբ միս միևակ, սա՛ անծանօթ փողոցները կը թափառիս,
Սիրտս երագով ու ձանձրոյթով, կարօտ՝ աչքի մը մըտե-
րիմ...:

Հալէպ, 1930

ԱՆՈՒՆԻ Կ'ԱՅՐԷ ...

Շրթունքներըս կ'այրէ անունդ ու չեմ կրնար արտասանել,
Ըսել անունդ բարձրաձայն՝ ամայութեան մէջ ես ինծի.
Օրերուս մէջ սա չբաւար եւ անկրրակ յիշատակի՝
Ես կը վախնամ վայրկեաններէն՝ անցնող հատ հատ, ին-
կող թել թել:

Ես կը վախնամ ինքզինքէս, վատութենէն նոյն իսկ սրբ-
տիս,
Որոնք կրնան սրբել տանիլ ի՛նչ որ երէկ եղաւ համբոյր
Շուրթիս վրայ քու շրթներէդ, ի՛նչ որ երէկ իմ ձեռքէս
քոյր՝
Եղաւ գգուանք քու ձեռքերուդ, մէջքիդ վրայ, - գիրգ ու-
վասիս:

Մոռցայ գոյնը աչուրներուդ կայծոռաւառ գիշերներուն.
Մոռցա՛յ համբ մըմունջներուդ, լուռ լացերուդ՝ ականջիս
մօտ,
Ու կշռոյթը նըռագանոյշ՝ ծովափ ծաղկող հովիկներուն..

Այժմ օտարի պէս կը նայիմ ըստուերներուն մեր քով քովի
Մեր խենթութեանց, հսկումներուն՝ կէս գիշերէն մինչ ա-
ռաւոտ ...
Օր մ'անունդ ալ եթէ մոռնամ, ի՛նչ կը մնայ քեզմէ ինծի...

ՎԱՐՆԻԺՆԱԿ

Դամասկոս, 16-1-933